

# Fotografējis Argolds Vilks.

Valka 20. gadsimta  
sešdesmito gadu beigās



Dzīvojamie nami un

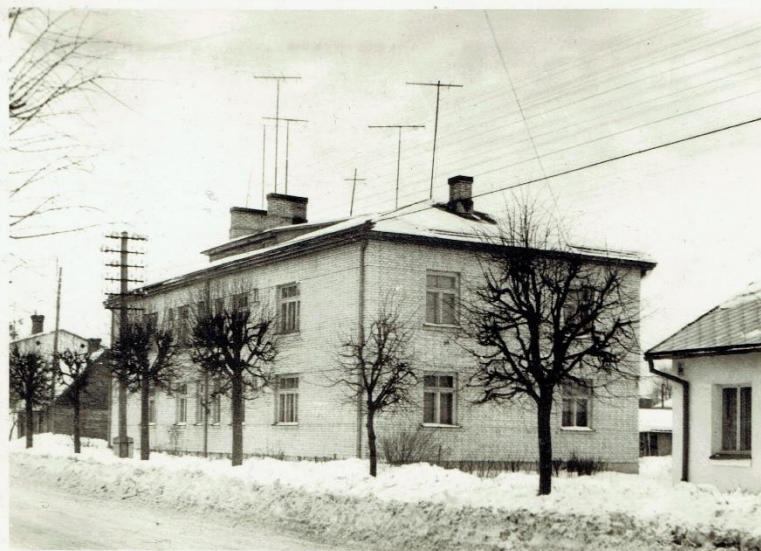


Gastronomijas veikals Raiņa ielā.





Dzīvojamais nams Jālavas ielā.



Dzīvojamais nams Leņina ielā.





Auto osta un



rajona slimnīca Valkā.





*Dzīvojamie nami*



*Raiņa ielā.*





Dzīvojamie nami



Pierkeļa ielā.





Pelioratoru dzīvojamais nams  
Kūru ielā.



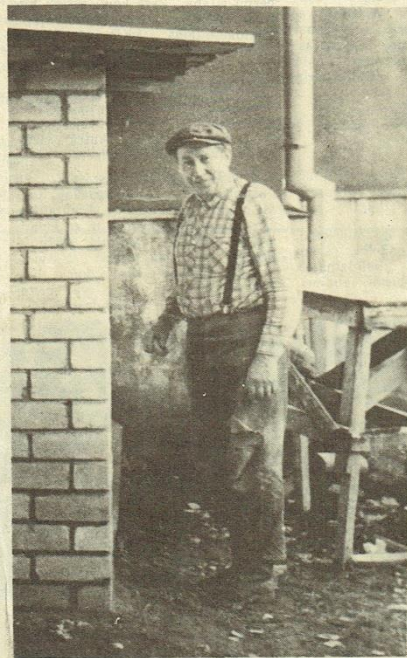
Dzīvojamais nams Šorkija ielā.



## CILVĒKS MUMS LIDZĀS

### «Es esmu pamodies, un pamodies mans darbs»

(V. Lūdens)



Bērni ir priecīga tauta. Viņi iemil visu priecīgo arī pieaugušajā cilvēkā un tad to izvēlas sev par draugu.

Tā vairāki zēni sev par draugu izvēlējās Argoldu Vilku, Valkas remonta un celtniecības kaptora mūrnieku, kad viņš Trikātas skola veica dažādus kapitāla remonta darbus. Tā arī teica: «Mans draugs.»

Jā, Argolds Vilks jau no dabas ir apveltīts ar humoru, sīrsnīgs sarunās, labestīgs un priecīgs

darbā. Pēc veiksmīgi padarīta darba viņš parasti smaidot noteica: «Vēl viens labs darbiņš padarīts!»

Bērniem patika ar viņu sarunāties par darbu, jo daudzie «kāpēc?» vienmēr saņēma laipnu atbildi. Sarunas turpinājums jau skanēja visai apņēmīgi: «Kad es celšu māju, tad...» Tātad padoms pieņemts rīcībai.

Bērni ir redzīga tauta. Viņi ievēroja, ka A. Vilks strādā viens. Kala, mūrēja, apmeta vai ko pārbūvēja — vienmēr viens. Tas tāpēc, ka viņš pats visu izdomāja, izsvēra visus par un pret, pārlika vēlreiz, dažkārt naktī pamodies, bet, kad cēlās, tā tūlīt pie darba, kamēr paveikts līdz galam. Bez pelēcības un vienaldzības, bez īpaša rīkojuma un kontroles, bez palīgstrādniekiem. Viss vajadzīgais laika sanesis, pēc darba — visi grūži aizvākti, putekļi saslaucīti. Un tā daudzus garus gadu desmitus, uzticēdamies tikai savām rokām, darba prasmei, padomam un pieredzei. Māķai saskatīt klūdas un izprast, kā tās noverst.

Vēl šodien dažkārt zēni atceras, ka šo starpsienu mūrēja un apmeta — mans draugs, kāpnes remontēja — mans draugs, durvju aili kala — mans draugs. Un viss labi turas, pamatīgi nostrādāts.

Darbs parādīja taciņu uz saprašanās ar bērniem, un bērni to neaizmirst.

Bērni ir tauta, kas mīl brīnumu un meklē to arī cilvēkos.

Mums visiem likās, ka Argolds Vilks ir saaudzis ar savu ikdienu. Liels brīnums bija raudzīties, kā viņš pēc smagā darba vieglu roku fotogrāfe, lai pēc tam papildinātu savus krāsaino diapozitīvu krājumus. Tajos visā krāšņumā atmirdz vasara — daudzkrāsaini ziedi, bites, varbūt arī putni un mūsu skolas stārķu ligzda. Droši vien tā var pagarināt vasaru, bet viņš gan pats izteica domu, ka ziemā ir vairāk laika priecāties par vasaras skaistumu.

Mēs ar cieņu atceramies meistarū Argoldu Vilku, kura dzīve, apliecinā, ka augt lielumā ir katra cilvēka mūža uzdevums.

Z. Čakārne  
A. Ozoliņa foto

**Darba Karogs, 1989, 17.janv.**



*Pārjūmērijas veikals "Valkā".  
"Bērnu pasaule"*